

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Killer Joe»

Θ' αρχίσω από τον φωτισμό, απ' εκείνο το συστατικό στοιχείο μιας παράστασης στο οποίο συνήθως δεν αναφέρομαι, είτε επειδή δεν χωράει στις 450 μου λέξεις είτε, για να είμαι πιο ειλικρινής, επειδή δεν καταφέρνω να το διαχωρίσω από το όλο του σύνθετου θεάματος, γράφοντάς το στον λογαριασμό του σκηνοθέτη. Στην παραγωγή του Θεάτρου Ένα του έργου του Tracy Letts «Killer Joe» ο λογαριασμός είναι κοινός, καθώς ο σκηνοθέτης και ο σχεδιαστής φωτισμού είναι ο ίδιος, ο Αντρέας Χριστοδουλίδης. Και ο φωτισμός είναι πράγματι από τα πιο ωραία και σημαντικά για την όλη σύνθεση στοιχεία. Μέσω αυτού ο Αντρέας Χριστοδουλίδης σημαδεύει τον χρόνο, ορίζει τη ροή της δράσης, αυξάνει και μειώνει την ένταση, αλλάζει το ύψος των σκηνών, απλώνει μια ακατανίκητη θλίψη στο ωραίο σκηνικό του Λάκη Γενεθλή. Ο φωτισμός μεταμορφώνει το στατικό καθ' όλη τη διάρκεια της παράστασης εσωτερικό του μίζερου νοικοκυριού, όμως ο σκηνογράφος βρήκε και δικό του τρόπο να σχολιάσει τη ζωή των ενοίκων. Το πλαίσιο από τους

μισογκρεμισμένους τοίχους, το ανυψωμένο πάτωμα με τα μπάζα από κάτω, μετατρέπουν και εμάς τους θεατές σε βίαιους εισβολείς που έσπασαν τον τέταρτο τοίχο του σπιτιού. Εκείνο το στιλάτο ρετρό «Don't mess with Texas» σαν να δηλώνει εκ μέρους του θιάσου «Ναι, αμερικανιά ανεβάζουμε, αλλά αμερικανιά επιπέδου, και την ανεβάζουμε με στιλ». Το κείμενο του Tracy Letts είναι όντως πολύ αμερικάνικο. Όχι εξαιτίας της θεματογραφίας, μάλλον όχι μόνο, αλλά κυρίως επειδή πίσω από τις γραμμές του σαν να υπάρχουν προδιαγραφές από ένα εγχειρίδιο «Πώς να γράψεις ένα καλό θεατρικό έργο». Το ίδιο αισθανόμουν όταν έβλεπα πέρσι το «August: Osage County» του ίδιου στον ΘΟΚ. Ο συγγραφέας ντύνει, με ποιοτικές μεν σάρκες, τον σκελετό που συστήνεται σε εργαστήρια δημιουργικής γραφής. Για να το τεκμηριώσω, κοιτάζτε το πιντερικόν καταβολών σχήμα του έργου: Σε μια δυσλειτουργική οικογένεια, σ' ένα ήδη ετοιμόρροπο εσωτερικό περιβάλλον, εισβάλλει ένας ξένος, τον οποίο μάλιστα οι ίδιοι οι ένοικοι έχουν κατά κάποιο τρόπο προσκαλέσει, χωρίς να υποψιάζονται τις καταστροφικές συνέπειες. Ποιος δεν αναγνωρίζει το «Πάρτι γενεθλίων», αλλά και πληθώρα άλλων έργων που ακολουθούν αυτό το αρχέτυπο σχήμα; Η σκηνοθεσία του Αντρέα Χριστοδουλίδη δεν θέλει να ανατρέψει, αλλά να ακολουθήσει το σχήμα του έργου. Γι' αυτό και ο Killer Joe του Σωτήρη Μεστάνα είναι τέλειος εισβολέας. Μυστήριος, ανελέητος. Μοιάζει με το όπλο του, είναι σκληρός και γυαλιστερός. Μοιάζει επίσης να είναι... συμπαγής, να μην έχει «εσωτερικό», δηλαδή τύψεις, συνείδηση, συναισθήματα, παρά μόνο εξωτερική όψη. Τα άλλα μέλη της υποκριτικής ομάδας παρουσιάστηκαν κάπως αταίριαστοι μεταξύ τους, ωσάν η διανομή να έγινε βιαστικά και ο χρόνος να απαλειφθούν οι διαφορετικοί ερμηνευτικοί τρόποι να μην έφτασε. Ο καθένας από τους τέσσερις (Τζούλιο Φιλίππο Ντ'Ερίκο, Στέφανη Νέρου, Μάριος Στυλιανού, Φανή Σωκράτους) δεν νομίζω να χρειαζόταν κάτι άλλο από περισσότερο χρόνο για να καλύψει κάποιες (διαφορετικές σε κάθε περίπτωση) αποστάσεις από την ολοκλήρωση του ρόλου του.